

Dingha Béla

MIÓKA KISASSZONY

Mióka kisasszony egy csöppet se volt nagyobb az öklömnél, de azért, ha selyemszál vékonyságú hangját megeresztette, a hetedik házban is meghallották az egerek. Szeme villogott, mint valami zöld karbunkulus, bundája szép barna pöttyökkel volt behintve, akár csak a Cirmos mamáé. Dorombolni meg éppenséggel úgy tudott, hogy a faluvégi dudás se tudott jobban dudálni. Természetes tehát, hogy mindenki agyonkényeztette s olyan pompás dolga volt ökelmének, hogy Kacor király őfelségével se cserélt volna.

Pedig Kacor király nagy volt és hatalmas s a cicakronikák szerint olyan jól folyt dolga, hogy mindennap tizenkét kövér egérből készítettek neki pástétomot ebédre. A palotája meg tele volt egérlyukkal s abból kaparászták ki az egeret, amelyikből éppen kedve tartotta. Szóval nagy úr volt őfelsége, de Mióka mégse cserélt volna vele. Hogy miért nem? Hát lehet, hogy éppen azért, mert Kacor király várában olyan sok volt az egér, Mióka kisasszony pedig a sok kényeztetésbe annyira ellustult, hogy holmi cincogó egérnek feléje se nézett.

Cirmos mama eléggé korholta:

- Mi lesz belőled, te lusta Mióka, ha még egeret se tudsz fogni!
- Ej, csak jobb a friss fejecske, mint a szőrös egerecske.
- Jó, jó. De mire megvénülsz, nem lesz ám orrod előtt mindig a tejezske. Meg aztán nincs pompásabb pecsenye a világon az egér combjánál!

– Egér volt is, meg lesz is. Ráérek még egerészni. A tehénke pedig mindig ad tejet. Akkor is csak fog adni, mire megöregszem.

Cirmos mama búsan csóválta a fejét.

– Lehet, hogy fog adni, de nem neked. A vén cicának az a kötelessége, hogy maga keresse meg a mindennapra való egerét.

Miókának azonban hiába beszélt a Cirmos mama, ő naphosszat ott ólálkodott Gyurka meg Böske körül s még azt is szívesen tűrte, hogy a farkára zörgő papirost kötöttek, amelyet ő nagy ugrándozással igyekezett a farkáról letépni. Hol sikerült, hol nem. No, de ha jól kiugráltta magát, legalább cukros tej, vagy egyéb nyalánság járt ki neki bérül.

Mióka élete fogytáig is bizonyosan eléldégtelt volna így, ha balsorsa, no meg a kíváncsisága be nem viszi őt egyszer az éléskamarába. A szakácsnő nyomában észrevétlenül besurrant s meglapult egy zsák mögött. Mikor a szakácsnő kiment, Mióka kisasszony akkor kezdett csak körülnézni.

Hej, most nyitotta ám csak jó tágra a szemét! Annyi nyalánságot még álmában se látott, amennyi ott állott sorjában a polcokon. Óriás fekete köcsögben csillogott előtte egy egész tejtenger. Nem messze attól, üveggel leborított tányéron, a barna csokoládétorta. Egy másik tányéron valóságos vajhegy. És ki győzné mindazt elsorolni, amiben neki gyönyörűsége tellett.

Ám, ha Mióka kisasszony meglegedett volna azzal, hogy csak gyönyörködik a felhalmozott sok ennivalóban, abból még nem lett volna baj. Csakhogy Mióka úgy gondolkozott, hogy nem ártana azokat megkóstolgatni. Legjobban a csokoládétortára fájdukt meg a foga.

Nem is töprengett soká. Hopp, fönt termett a polcon. Lassan, óvatosan körüljárta az üveggel borított tányért, hátha valahol egy kis nyílaskát fedezhetne fel, amelyen hozzá tud férni a tortához. Hiába. Egy gombostűfejnyi nyílás se volt sehol. Ráugrott az üveggarang tetejére. Úgy sem ért cél. Körünyalogatta a harangot. No, az egy csöppet se volt édes. Végül már egészen belefáradt a sok próbálkozásba.

– Ej – gondolta magában –, igyunk erősítőnek egy kis tejezske!

A gondolatot követte a tett s egy ugrással a fekete köcsög oldalán termett. Elkapta a fazék szélét, azonban valahogy megbillent, és zsupsz, Mióka belepottyant a fazékba!

A fazék felborult s Mióka ijedten menekült. Ijedtében azon módon nedvesen egyenest a lisztes ládába ugrott. Csak úgy porzott a liszt, amikor összecsapott fölötte. Prüszkölve, kétségbeesve ugrott ki onnan a lekváros dobozba...

Ebben a pillanatban lépett a kamrába, a nagy zajra a szakácsnő.

– Tyű! Szedte-vette rossz macskája, hát te garázdálkodsz itt? No, megállj csak, majd adok én neked!

Azzal előkapta a seprőt s a tejben, lisztben, lekvárban megfürdött Miókát, ahol érte, kegyetlenül végigsöprűzte.

– Nesze, te semmirekellő! Nesze, te pákosztos! Nesze, te nyalakodó!

Csihipuhi, a seprő csak úgy suhogott a levegőben. .. Mióka hiába ugrált össze-vissza, a seprő mindenütt elérte. Végre sikerült neki a nyitott ablakon kiugrania.

De, jaj, ez volt a veszte, mert beleugrott egy nagy kád esővízbe! A víz összecsapott fölötte és elmerült a kád fenekére s talán ott veszett volna a vízben, ha Gyurka hirtelen be nem nyúl utána s nem emeli ki a vízből. Azonban Gyurka se köszöntötte valami nagy barátsággal.

– Úgy kell neked, te rossz Mióka!

Mióka kisasszony pedig szedte a lábát, egy ugrással átvette magát a palánkon, föl egyenesen a háztetőre! Ott ült le a kémény tövébe, a napra.

Két-három napig nem is látták. Azt se tudták, hová lett. Negyednapra Böske pillantotta meg a padlás ajtajában.

Egy egeret szorongatott apró foga között.

Így tanult meg Mióka egeret fogni.

(1905/32.)